

ikke vil bringe Krigsbestyrelsen i Forlegenhed, tror jeg, man maa udsætte Eiden noget med Hensyn til Gjennemførelsen af Forslag i denne Retning. Kan hende, at forkaavdet det ærede Medlem indskrænker sig til det Forslag, her er nævnt under B, og gjør Fordring om en saadan Nedsættelse, han da kan faae en Del af disse Forhaabninger opfyldte ved Gjennemførelsen af Hærløven. Hans Forslag gaa ud paa en Nedsættelse — ikke Besparelse — af 600,000 Rd., men selvfølgelig er det ikke nogen Besparelse for de 230,000 Rd.'s Bedkommende, thi for Intet faar man Intet, derimod faae vi for de 230,000 Rd. Værdier i Klædebeholdningen.

Mufjer. Jeg skal først ganske kort omtale det ærede Mindretals Forslag. Derfor den af Mindretallet anstillede Betragtning om Hærløvens Forhold var vigtig, og det Onske, som han med flere skal have udtalt at ville give Form i Endringsforslag ved Lovforslagets Behandling, var berettiget, vilde den mest passende Form for Hærløvsforslaget have været: „Om Hærens Ordning skal ikke gives nogen Lov.“ Det vilde netop have indeholdt, hvad der behøvedes, thi at træffe en Del Bestemmelser, som ikke skulde have Lovkraft, men som hvert Aar kunde forandres, synes mig vilde være et overordentligt overflødigt Arbejde. Det ærede Medlem begrundede sine Endringsforslag med, at det var et Velfærds spørgsmål for Fædrelandet at foretage saadanne Besparelser. Vi fik for et Par Dage siden ombdelt nogle Meddelelser fra statsligt Bureau, i hvilke der Side 70—71 staar en Oplysning, som i saa Henseende er ret god at faae Forstand af. I 1862 indstod der i vore Sparekasser 34 Millioner Rd., og i 1871 66 Millioner; det har altsaa været nulligt for de Klasser, der benytte Sparekasserne, i Gjennemsnit aarlig at opspare 3,200,000 Rd. Overfor disse Kjendgjerninger, som kunne forøges med flere andre betydelige og betydningsfulde Kjendgjerninger, tror jeg ikke, at det virkelig kan være Tale om, at en Besparelse — thi for en Del vilde det være en virkelig Besparelse — skulde være et Velfærdsanliggende. Det ærede Medlem kom atter idag tilbage til Spørgsmaalet om Danmarks anerkjendte Neutralitet. Jeg har ved første Behandling henledet Opmærksomheden paa, hvad ogsaa den ærede Ordfører nu gjorde, at den anerkjendte Neutralitet aldeles ikke har Nødvendighed af Hærvæsenet at gøre, men at man troetmodig gennem en anerkjendt Neutralitet endogsaa kunde faae Forpligtelse til yderligere Udgifter til Hærvæsenet end de nuværende. Jeg anførte dengang Belgien som Exempel, idet Belgien med sin anerkjendte Neutralitet har et Hærbudget paa 13—14 Millioner. Hvad der tilbrög sig i 1870, aabnede Døren for, at dets Hærvæsen ikke var i en Orden, der var fotsvarlig overfor den neutrale

Stilling, og siden November Maaned ifjor har der bestaaet en partiel Ministerkrise i Belgien, fordi Spørgsmaalet om Omordningen af dets Hærvæsen stiller saa betydelige finansielle Fordringer, at Ministeriet i det Hele ikke har troet overfor den Opposition, det vilde møde hos den lovgivende Magt, at kunne tiltræde den da værende Krigsministers Forslag. Dette har imidlertid haat til Følge, at man i Belgien ikke har været i Stand til at fornaa en eneste General eller Oberst til at overtage Krigsministeriet, og det henstaa endnu paa 6te Maaned ubesat. Det ærede Medlems Forslag under Nr. 68 mener han vil ikke have vedsentlig Betydning med Hensyn til en Svækkelse af vort Forsvarsvæsen. Jeg tror tværtimod, at det vil have en ganske overordentlig væsentlig Betydning i denne Henseende, thi det vil have den Betydning, at man, dersom man efter Udløbet af det Finantsaar, hvis Budget vi her forhandle, pludselig skulde blive nødsaget til at stille vor Hær paa Krigsfod, vil faa en Vælfærdiggjennetand til den. Naar det ærede Medlem tror, at man gennem Selobestædningsystemet skulde kunne komme til at undvære saadanne Beholdninger, tager han aldeles feil, thi selv et Selobestædningsystem vil ikke kunne undvære Beholdninger, naar man, — hvad der er erkjendt at være nødvendigt i vore Dage — vil kunne stille Hæren paa Krigsfod med det kortest mulige Varfel. I saa Tilfælde vil man være nødt til at have Beholdninger af Munderingsager, thi ved Selobestædningsystemet kan det indtræffe, at Hæren skal sættes paa Krigsfod netop paa en Tid, da Munderingerne ere sludte, og desuden vil det kunne indtræffe, at det betydelige Mandskab, som paa en saadan Tid bliver indkaldt, ingen Mundering har. Det er i det Hele taget en Misforstaaelse, tror jeg, naar man mener, at Selobestædningsystemet kan lede til Nedsættelse i Udgifterne; det kan lede til større Schagelighed for det indkaldte Mandskab — og jeg skal indrømme, at der i den Maade, hvorpaa man illæder det ny indkaldte Mandskab, er Noget, der støder min Sjæle. — men at det skulde føre til en Nedsættelse af Udgifterne, tror jeg ikke. Det ærede Medlems Forslag om Glevstolen begrundede han ved, at man i Hærløven havde vedtaget Oprettelsen af en Glevstole som midlertidig, fordi man ikke troede sig sikker paa uden en saadan Stoles Hjælp at kunne tilvejebringe et godt or ganiseret Underofficerskorps. Dersom de forløbne Aars Erfaring nu havde vist, at man med Hærløvens Bestemmelser kunde tilvejebringe et godt Underofficerskorps uden Glevstolens Hjælp, kunde jeg tiltræde det ærede Medlems Forslag i det Mindste med nogle Modifikationer, idet jeg i saa Tilfælde kunde gaa ind paa, at Stolen kunde være overflødig for Fodfolkets og Rytteriets Bedkommende, medens jeg ikke er sikker paa, at den kunde være overflødig for de særlige tekniske Waabens